

Exercici 2. [3 punts]

A partir del poema «Excèlsior» (*Poesies*, 1895) i d'aquest fragment d'«El comte Arnau» (*Visions & Cants*, 1898) de Joan Maragall, responeu a les preguntes següents:

2.1. Ambdós poemes beuen de la poesia popular. Comenteu un aspecte de mètrica i versificació que tinguin en comú i assenyalau un recurs retòric present en tots dos poemes. **[1 punt]**

2.2. «Excèlsior» és el poema que fa d'epíleg a *Poesies* (1895) de Maragall. El jo poètic s'adreça a l'«esperit» («Vigila, esperit, vigila», v. 1) i l'esperona a no conformar-se amb els horitzons del món conegut, sinó a anar sempre més enllà en un viatge inacabable. Citeu dos versos o passatges d'«Excèlsior» que remetin a la concepció vitalista de Maragall i relacioneu-los amb l'individualisme, l'inconformisme i l'actitud vital del personatge del comte Arnau a la part VI d'«El comte Arnau». **[2 punts]**

Excèlsior

Vigila, esperit, vigila;
no perdis mai el teu nord;
no et deixis dur a la tranquil·la
aigua mansa de cap port.

Gira, gira els ulls enlaire,
no miris les platges roïns,
dona el front en el gran aire:
sempre, sempre mar endins.

El comte Arnau

VI

Totes les veus de la terra
aclamen el comte Arnau
perquè de la fosca prova
ha sortit tan triomfant:

—fill de la terra, —fill de la terra,
comte Arnau,

Sempre amb les veles suspeses
del cel al mar transparent;
sempre entorn aigües esteses
que es moguin eternament.

Fuig-ne de la terra immoble,
fuig dels horitzons mesquins;
sempre al mar, al gran mar noble:
sempre, sempre mar endins.

Fora terres, fora platja:
oblida't de tot regrés;
no s'acaba el teu viatge;
no s'acabarà mai més.

Joan Maragall, «Excelsior»
(*Poesies*, 1895)

ara demana, —ara demana:
què no podràs?
—Viure, viure, viure sempre:
no voldria morir mai;
ser com roure que s'arrela
i obre la copa en l'espai.
—Els roures viuen i viuen,
pro també compten els anys.

—Doncs vull ser la roca immòbil
entre sols i temporals.

—La roca viu sense viure,
que res la penetra mai.

—Doncs, la mar somovedora
que a tot s'obre i dona pas.

—La mar s'està tota sola,
i tu vas acompanyat.

—Doncs, ser l'aire quan s'inflama
la llum del sol immortal,

—Pro l'aire ni el sol no estimen
ni senten l'eternitat.

—Doncs: ser home sobre-home,
ser la terra palpitant.

—Seràs roure, seràs penya,
seràs mar esvalotat,
seràs aire que s'inflama,
seràs astre rutilant,
seràs home sobre-home,
perquè en tens la voluntat.
Correràs per monts i planes,
per la terra, que és tan gran,
muntat en cavall de flames
que no se't cansarà mai.
El teu pas farà basarda
com el pas del temporal.
Totes les veus de la terra
Cridaran al teu voltant.
Te diran ànima en pena
com si fossis condemnat.

Joan Maragall, «El comte Arnau»,
fragment
(*Visions & Cants*, 1898)